

τῶν χειρῶν σου . . . τί περισσότερον νὰ σοὶ εἶπω ; . . .

Ἄφ' ἧς ἐποχῆς ἀπεχωρίσθημεν, οὐδὲν διατάραξε τὴν γαλήνην τοῦ προσφιλοῦς μας Σχούλτς· αἱ ἐλπίδες μου ἰσχυροποιοῦνται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν . . . Φοβοῦμαι μόνον τὴν ἔλευσιν τοῦ φθινοπώρου, ἐποχῆς ἀπαισίας διὰ τὴν τεταραγμένην ταύτην διάνοιαν· ὁ ἐλάχιστος παροξυσμὸς δύναται ἐν μιᾷ στιγμήν νὰ ἐκμηδενίσῃ τοὺς πολυχρονίους κόπους μου. Θὰ τὸν σώσω ἄρά γε ; Ἡ Ἄρτεμις, εἰς ἣν ἐνεπιστεύθη τὰ πάντα, μ' ἐσυμβούλευσε νὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸ φρούριον, διαρκούσης τῆς κρίσεως ταύτης ἐποχῆς, καὶ θ' ἀκούσω τὴν συμβουλὴν τῆς.

ΛΗ'

Θρίαμβος ἐντελής, Βιλχέλμ ! τὸ φθινόπωρον παρήλθεν, ἡ χλόη ἐκαλύφθη ὑπὸ δροσπάχνης καὶ εὐτυχῶς ὁ Σχούλτς δὲν ἤσθάνθη οὐδεμίαν ἀτονίαν, ἐξαιρουμένων δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν μελαγχολίας.

Ὅπως ἐκ τῶν προτέρων συνεφωνήσαμεν, ἐκράτησα αὐτὸν εἰς τὸ φρούριον καὶ τῷ παρεχώρησα ἐν δωματίον, παρακείμενον τοῦ ἰδικοῦ μου. Ὡς δ' εὐκόλως ἐννοεῖς, ὁ σοφὸς δόκτωρ δὲν ἠνόησε ποσῶς τὸ στρατήγημά μου. Τὸ πιστεύεις ἤδη, φίλε μου ; σχεδὸν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐγεγῶμεν διὰ τὴν μονομανίαν του ἐκείνην, οὐδέποτε δὲ εἶδον διαυγέστεραν καὶ ὑγιεστεράν διάνοιαν ! Ἐπὶ τέλους δὲ προσθέτω ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἠγρύπνει ἐπ' ἐμοῦ, ὅσον ἐγὼ ἐπ' αὐτοῦ, καθόσον πολλάκις, ἐν ὄρα νυκτός, εἶδον αὐτὸν εἰσερχόμενον ἀκροποδητὴ εἰς τὸ δωματίον μου καὶ παρατηροῦντά με κοιμώμενον.

— Τί τρέχει ; τῷ εἶπον τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν κατέλαβον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου.

— Ἐρχομαι νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἡσυχος, μοὶ ἀπήντησε μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐλοκίνοῦς ἐκείνου μειδιάματος, τὸ ὅποιον ἤδη ἐγνώρισες.

Ἐκτοτε, ὡσάκις ἤρχετο, τὸν ἄφρονον νὰ πράττῃ ὅ, τι ἤθελεν. Ἦκουον αὐτὸν εἰσερχόμενον ἀκροποδητὴ, πλησιάζοντα πρὸς τὴν κλίνην μου καὶ ἀκροώμενον τῆς ἀναπνοῆς μου· δὲν ἐκινούμην ποσῶς, προσποιούμενος ὅτι ἐκοιμώμην. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀγαθὴ καὶ καθαρὰ καρδίαν του ἠγαπαστεῖτο ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης· ἤθελε νὰ βλέπῃ ἐμὲ εὐτυχῆ καὶ δὲν ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του . . . Ὁ ἔρωσ, ἡ φίλις καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, αὐτὰ ἦσαν, Βιλχέλμ, τὰ τρία ψυχολογικὰ φάρμακα, ἅτινα ἐθεράπευσαν τὸν Σχούλτς . . .

Ἄν ἔβλεπε τὴν Ἄρτεμιν τώρα, Βιλχέλμ ! εἶνε πλήρης ζωῆς, πλήρης χάριτος καὶ ἀκτινοβολίας ! Ἄν μὰς ἔβλεπε ἐντὸς τοῦ μικροῦ περιβόλου τῆς, ἐν τῇ εὐδαίμονι καὶ σκιερᾷ ἐκείνῃ ὄψει, ἐνθα διηρχόμεθα τὰς ἡμέρας μας, ὅτε μὲν φαιδροὶ καὶ φιλοπαίγμονες, ὡς τὰ μικρὰ παιδία, ἅτινα παίζουσιν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ὅτε δὲ περίφροντες καὶ ὄνειροπόλοι, ὡς οἱ μελλόνουμοι, οἵτινες ἐλπίζουσιν ! . . . Ἄφ'

ἧς ἡμέρας ἐζῶμεν μόνοι εἰς τὸ φρούριον, οὐδέποτε ἐξωμολογήθημεν τὸν ἔρωτά μας, ἀλλ' ἐκάστη λέξις μας ἦτο καὶ μία ἔτι ἐξομολόγησις, ἕκαστον βλέμμα μας καὶ μία ἔτι θωπεῖα. Ὡ ! πόσῃ εὐγλωττίαν εἶχον αἱ ψυχαὶ μας !

Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ εἶπω τι πρὸς αὐτήν, ἐπεσεκέυσα ἐπὶ τὸ κομψότερον τὰ δωματῖα τῆς μητρός μου, τὰ ὅποια ἦσαν προωρισμένα δι' αὐτήν.

Περιμένομεν τὴν ἐπάνοδόν σου, Βιλχέλμ, διὰ ν' ἀρχίσωμεν καὶ παλιν τὸ κυνήγιον· ἔχω τεσσαράκοντα ἀγγλικούς κυνηγετικούς κύνας, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτης θὰ σ' ἐκπλήξῃ . . . Θὰ σοὶ παραχωρήσω τὸν Ράλφ καὶ θὰ εὐχαριστήθῃς, ἔξοχε καὶ πολὺπερε κυνηγέ μου !

Ἡ Ἄρτεμις σὲ ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφόν, οἷος δὴ καὶ εἶσαι πράγματι δι' ἐμέ . . . Τί θὰ ἔλεγεν ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ κύριος Γεώργιος Φερρὺ ἦτο . . . Ἄλλὰ σιωπῆ ! πρέπει ν' ἀγνοῖ διὰ παντὸς τὸ μυστήριον τοῦτο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

— Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε παιγνιδιάρικο, ὅπως ὁ πατήρ του ! εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, θλίβουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν μικρὸν μας.

— Ἄ ! ὄχι, διαμαρτύρομαι ! . . . ἀνέκραξα ἐντόνωσ, ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς τὴν μητέρα του.

Παρήλθον δύο ἔτη· ἀπέκτησα ξανθὸν καὶ ροδοκόκκινον υἱόν, ὠρατον ὡς ἀγγελον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶνε δραπέτης τοῦ οὐρανοῦ. Ἄλλ' εἶμαι πατήρ του καὶ δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι ἔχει πτερὰ.

— Ναί, ὁ μικρὸς μου Βιλχέλμ, ἐπανάλαβεν ἡ Ἄρτεμις, εἶνε κολὺ παιγνιδιάρης, ὅπως ὁ πατήρ του.

Βιλχέλμ, Βιλχέλμ ὀνομάζεται καὶ ὁ υἱός μας, ὅστις εἰς τὰ χεῖλη ἔχει πάντοτε τὸ μειδιάμα.

— εἶνε καὶ φιλόσοφος . . . ὅπως ὁ πατήρ του . . . ἐπανάλαβεν ἡ Ἄρτεμις πάντοτε μειδιῶσα.

Καὶ ὁ μικρὸς μου υἱὸς γελᾷ πάντοτε . . . Ἡ σκηνὴ αὕτη λαμβάνει χώραν ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ φρουρίου μου ἐνώπιον τοῦ Σχούλτς καὶ τῆς συζύγου του, ὅπου καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, συναθροίζομενοι, συνομιλοῦμεν, παίζομεν μουσικὴν, καὶ ἀναγινώσκομεν.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Ἄρτεμις ἔρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα ἐπὶ τοῦ δόκτορος· ἐφοβείτο, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον προσχεδιάσει τελευταίαν τινὰ δοκιμασίαν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Σχούλτς. Ἦθελον τούτέστιν, ὅπως ἀποδείξω εἰς αὐτὸν ὅτι ἀπατάται, νὰ τῷ ὑπομνήσω αἴφνης τὰς παρελθούσας ταλαιπωρίας του· ἂν ὑπέμενα τοιαύτην προσβολὴν, ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο ἐντελῶς.

Ἐν τούτοις ἔτρεμον καθ' ἣν στιγμήν ἔμελλον νὰ ἐπιχειρήσω τὴν τελευταίαν ταύτην ἐφοδον. Ἄλλ' ἂν ἐνικώμην ;

Ἐλαβον ἀνὰ χεῖρας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἄλλοτε σοὶ ἔγραψον, καὶ ἀνεγίνωσκον. Αἱ λησμονηθεῖσαι ἐκείναι σκηναὶ

τοῦ βίου μου μοὶ ἐφάνησαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὅλως παράδοξοι καὶ ἀλλόκοτοι ! Ἐνόμιζον ὅτι ἀναγινώσκω φανταστικὸν τινὰ μῦθον, ἐπινοηθέντα ὑπὸ νοσοῦσης κεφαλῆς . . . Πάρκυστα οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν, ὡς ἐξ ἐνστάτου, ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, ἐν ἣ σοὶ ἔγραψον ὅτι ὁ Σχούλτς μοὶ ἐξωμολογήθη ὅτι εἶνε παράφρων, καὶ δὲν ἐγνώριζον τί νὰ φαντασθῶ . . . Ἐξηκολούθησα τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπήντησα τὴν περιγραφὴν τῶν παροξυσμῶν του καὶ τὰς προσπάθειάς μου, ὅπως τὸν ἐξαγάγω τῆς πλάνης του ἐκείνης· ἡ ἀνάγνωσις αὕτη παρήγαγεν ἐπ' ἐμοῦ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ὡς τε ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον δυσάρεστον ὄνειρον . . .

Πέριξ ἐμοῦ ὅλοι ἐσιώπων, ἐκπλαγεῖς ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἐκείνῃ σιωπῆ, ἤγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον πάντας ἀκινήτους περὶ ἐμὲ καὶ κατελημμένους ὑπὸ τινος ἀγνώστου εἰς ἐμὲ ἀνησυχίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἄρτέμιδος ἦσαν πλήρεις δακρύων, ὁ Σχούλτς καὶ ἡ σύζυγός του ἔτρεμον ἐκ φόβου, ὁ δὲ Βαστιανὸς ἔστατο ὠχρὸς ὀπισθεν αὐτῶν . . . Τότε ἠνόησα τὰ πάντα.

— Εὐγε, εὐγε, εὐγε ! ἀστεῖέ μου ἰατρό, ἀνέκραξα μειδιῶν· λοιπὸν μ' ἐπερῖπαιξες ! . . . Δὲν ἦσο σὺ παράφρων !

— Πῶς ; νομίζεις ὅτι . . .

— Διάβολο ! νομίζω ἡ μᾶλλον πιστεύω ὅτι ἤμην ἐγὼ παράφρων. εἶναι φανερόν, ὅπως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Προσεποιήθη τὸν παράφρονά διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ με πείσῃ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν πλάνην σου καὶ τὸ ἀνύπαρκτον τῶν ὀπτασιῶν σου . . . τοῦτο δ' ἐπραξες, ὅπως θεραπεύσῃς ἐμὲ ἐξ αὐτῶν.

— Εὐγε, εὐγε ! ἐμάντευσε τὰ πάντα ! ἀνέκραξε, τώρα πλέον δὲν φοβούμεθα τὴν κυρίαν *Mariar* !

— Ναί, ἐρρέτω αὕτη ! ἀνέκραξα γελῶν. Τώρα, μεγαλοφρονέστατε ἰατρό μου, ἔλθέ νὰ με ἀσπασθῆς ! . . .

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν εὐγενῆ ἐκείνην καρδίαν· εἶτα δὲ ἐροίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἄρτέμιδος, ἥτις ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν μου διὰ φιλημάτων.

— Ἀγγελε ! τῇ εἶπον, τὸ λογικόν μου εἶσαι σὺ, ὁ ἔρωσ μου !

— Ὁ ὅποιος οὐδέποτε θὰ σβυσθῆ, ἀπήντησεν.

Ἰδοῦ, πῶς διὰ τοῦ ἔρωτος ἐσώθη. Ἡγάπων καὶ ἠγαπώμην ! εἶχον μίαν ἀνάδοχον, ἀγκυπητὴ μου Βιλχέλμ . . . Οὕτως, ὅπως ἤρχισες, τελευτᾷ τὸ παραμῦθί μου.

** T.

ΤΕΛΟΣ

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ
[Συνέχεια καὶ τέλος].

Ὁ κύριος Κεργοριε ἐφάνη ὅλως ἀδιάφορος, ὅτε τῷ ἐγνώρισεν, ὅτι ὑπὸ τὴν στέγην του ἐφιλοξένει *Moussélor rearlar*. εἶναι ἀληθές ὅτι ἦτο ἀνὴρ ἀριστος· οὐχ'

ἦτον ἀληθῆς ὀπαδὸς τῆς πραγματικῆς σχολῆς. Ἡ λέξις ποίησις δι' αὐτὸν ἦτο κενὴ ἐννοία. Ἐπρωτίμα τὴν κολοκύνθην τῆς καμελιάς. Ἐκκοτος ἔχει ἴδια αἰσθήματα. Χαριεντιζόμενος μὲ ἔσκωψε διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ σταδίου μου. Τὸν ἀντέκρουσα μεθ' ἀβρότητας καὶ ἀπαξ μόνον συνδιελέχθημεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Ἐν τούτοις ἡ κυρία Κεργοριέ ἐπροκάλει συχνὰ συνδιαλέξεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διότι μόνον αἱ εὐαίσθητοι καὶ ὄνειροπόλοι καρδιαὶ ἀρέσκονται εἰς τὴν ποίησιν.

Ἡ κυρία καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ διέεπρον ἀλλήλων κατὰ πολὺ, ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἰδίουσυγκρασίαν: Ἐκεῖνος μὲν εἶχεν εὐεξίαν καὶ εὐσαρκίαν, αὕτη δὲ ἦν θελκτικὴ καὶ λεπτοφυῆς μετ' ἐλαφρῶς ὀχρότητας ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς αὐτῆς μορφῆς. Σὺν τούτοις καὶ ἡ ἀρκοῦντως μεγάλη διαφορά τῶν ἡλικιῶν τῶν συνέβαλεν οὐκ ὀλίγον, ὅπως ἡ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσα ἀντιθεσις γίνηται καταφανεστέρα. Ἐνίοτε, παρατηρῶν αὐτούς, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν: Λόγοι συμφέροντος βεβαιῶς προκάλεσαν τὴν ἀσυμβίβαστον ἔνωσιν τῶν ξενιζόντων με. Καὶ ἀληθῶς, δὲν ἠπατώμην. Οἱ γονεῖς τῆς κυρίας Κεργοριέ, μὴ ἔχοντες περιουσίαν, ἔδωσαν τὴν θυγατέρα τῶν εἰς τὸν κύριον Κεργοριέ ὡς σύζυγον, νομίζοντες, ὅτι οὕτω ἀπεκαθίσταν ταύτην εὐτυχῆ. Καὶ τῷ ὄντι, ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς ὑπνωττούσης ἔτι καρδιάς τῆς ἦτο εὐτυχῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν. Τότε μόλις δεκαεννέα ἔφερε Μάϊους.

Ἡ πλησίον τῆς εὐαίσθητου καὶ ἀγγελολομορφοῦ ταύτης γυναικὸς καὶ τοῦ τόσο εἰλικρινοῦς καὶ καλοκαγάρθου αὐτῆς συζύγου διαμονή μου ἦτο δι' ἐμὲ ἀνέκφραστος εὐτυχία. Ἡ εὐδαιμονία εἶναι ἐξαίσιον βάλσαμον. Ἡ ἐπούλωσις τῶν τραυμάτων μου καθίστατο τόσο ταχεῖα, ὥστε ἤρχιζα νὰ ἀνησυχῶ. Ἡσθάνομην ἤδη μετ' ἐνδομύχου θλίψεως ἐγγίζουσαν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὄφειλον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν μεμονωμένην κατοικίαν μου. Δὲν ἠσθάνομην πλέον τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀπομονώσεως, ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἦτο μεγάλη μωρία, εἰ μὲν μετέβαινον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ἀκτῇ, ἔνθα ἦτο ἐκτισμένος ὁ οἰκίσκος μου, ὅπως ἀποθάνω ἐξ ἀνίας, διότι δὲν ἐξετίμησαν τοὺς σίχους μου. Καὶ ἀνεφώνουν τὸ τοῦ Διδερότου: «Μόνον οἱ μισάνθρωποι διάγουσι βίον μονήρη».

Παρέτεινον λοιπόν, ἐφ' ὅσον μοι ἦτο δυνατόν, τὴν διαμονὴν μου ἐν τῇ ἐπαύλει· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἔδει νὰ ἀναγγείλω τὴν ἀναχώρησίν μου, νὰ μὴ ὑποθέσωιν ὅτι κατεχρῶμην τῆς καλοσύνης των.

Κατ' ἀρχὰς ἀνήγγειλα τοῦτο εἰς τὴν κυρίαν Κεργοριέ. Ἐκαθήμεθα πλησίον ἀλλήλων ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ σκιαδὰ εὐώδους κληματίτιδος, ἣν δύνασθε ἔτι νὰ διακρίνητε. Ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἐκράτει ἀντίτυπον τῶν Ἐμπνεύσεών μου, ὅπερ τῇ εἶχον δωρήσει. Οἱ μέλανες ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πλανώμενοι περίξ αὐτῆς, προσηλώθησαν ἐπ' ἐμοῦ πλήρεις ἠδυπαθείας, καθ' ἣν στιγμήν ἐσκόπουν

νὰ ἀναγγείλω αὐτῇ, ὅτι ἐμελλον νὰ ἀναχωρήσω τὴν ἐπαύριον. Τὸ θάρρος μὲ ἐγκατέλειψε καὶ ἠσθάνομην δριμύ ἄλγος ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐνόμισα ἑμαυτὸν λιπόθυμον.

Ἡ κυρία Κεργοριέ παρετήρησε τὴν ταραχήν μου.

— Τί ἔχετε λοιπόν; μὲ ἠρώτησε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς. Ὑποφέρετε; . . . Μήπως ἦνοιξαν ἐκ νέου τὰ τραύματά σας;

— Εἶθε, ἐψιθύρισα· διὰ τρεμούσης δὲ φωνῆς καὶ βεβιασμένου μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἀπήντησα ἀμέσως, ὅτι τὰ τραύματά μου εἶχον ἐπουλωθῆ τόσο καλῶς, ὥστε τὴν ἐπαύριον ἐσκόπουν νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πτωχικὴν μου ἐστίαν.

— Τόσον ταχέως! ὑπέλαβεν αὕτη ἐκπεπληγμένη.

Ἰδὼν δὲ ταύτην ἐρυθριῶσαν, κατελήφθη ὑπὸ φρικιάσεως, ὡς ἂν εἶχον προσβληθῆ ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἐπῆλθε στιγμὴ σιγῆς, καθ' ἣν στιγμήν τὰ βλέμματα μας συνητήθησαν. Δύο δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἐγὼ δὲ ἠσθάνομην τοὺς ὀφθαλμούς μου ὑγρασινομένους καὶ τὸν ἐγκέφαλόν μου τετραγαμένον. Ριφθῆς ἀσυνειδήτως πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἔλαβον τὰς λεπτοφυεῖς αὐτῆς χεῖρας καὶ τὰς ἐκάλυψα διὰ θερμῶν δακρῶν.

— Ἄ! θὰ μείνω, ἐψέλλισα διὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

— Ὅχι! ὄχι! ἀναχωρήσατε, πρὸς Θεοῦ, ἀναχωρήσατε, ἀνέκραξε.

Καὶ ἐγεθῆσα ἔφυγε κατεσπυσμένος· ἔμεινα ἐκεῖ ὡς ἀπολιθωμένος καὶ ἐπίστευσα ἑμαυτὸν ὄνειρευόμενον, ἢ παράφρονα.

Ναὶ μὲν παραδέχομαι τὸν ἐξ ὄλως τυχαίως συναντήσεως γεννώμενον ἔρωτα, κυρίως ὁμῶς πιστεύω εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἀποκάλυψιν ἔρωτος μεταξὺ δύο ὑπάρξεων, ὅταν ὁμῶς αὐταὶ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον συνδεθῶσι, γνωρισθῶσι καλῶς καὶ δὲν ἀμφιβάλωσι πλέον περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν αἰσθημάτων των μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἀποχωριζόμενοι, ἐνοοῦσιν ὅτι εἰσὶν ἠνωμένοι. Τὸ τοιοῦτον πρὸ πάντων συμβαίνει κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ἡ ἀπειρία, ἡ ἀγνοία τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδιάς καὶ ἡ ἐπιπολαιότης τῆς κρίσεως δὲν ἐπιτρέπουσι πολλάκις νὰ διαγνώσωμεν τὰ αὐξόντα συμπτώματα ἔρωτος, ἅτινα γεννῶνται ἐν ἡμῖν. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ὡς πεπειραμένος ἰατρός δύναται νὰ διαγνώσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον σύμπτωμα ἀσθενείας τινός, καταλαμβάνομεν εὐκόλως τὰ αἰσθήματά μας ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει των, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸ τῆς γενέσεώς των αὐτῆς.

Καὶ ἀληθῶς, ἠγνόουν, ὡς καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ, τοὺς μεταξὺ ἡμῶν ὑρισταμένους δεσμούς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς μηνιαίας διαμονῆς μου ἐν τῇ ἐπαύλει, καθόσον ἡ ἀγνότης τῶν σχέσεών μας δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ὑποπεύσωμεν κἂν ὅτι εἴχομεν τόσο στενὴν συνδεθῆ. Ὁ βίος ἡμῶν περιωριζέτο εἰς ὅλας ἀσημάντους συνδιαλέξεις, εἰς ἀναγνώσεις τινὰς ἐν τῷ κήπῳ, εἰς θαλασσίαις ἐκδρομαῖς, σχεδὸν πάντοτε συνοδευόμενοι καὶ παρὰ τοῦ κυρίου Κεργοριέ, ἐνίοτε δὲ εἰς ἀνταλλαγὴν εὐμενῶν τιμῶν βλεμματικῶν καὶ ἀθῶν μειδιαμά-

των—οὕτω τοῦλάχιστον ἐπίστευον, καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ συνεμερίζετο τὴν ἀπάτην μου ταύτην. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἦτον ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐν ταῖς σχέσεσιν ἡμῶν ὑπελάνθανεν ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ ἀπλοῦ ἐνδιαφέροντος νεαρῶς γυναικὸς πρὸς πληγωμένον νεανίαν καὶ τῆς βαθείας εὐγνωμοσύνης τούτου διὰ τὰς περιποιήσεις ἃς τῷ παρεῖχεν ἡ περικαλλῆς ἐκείνη γυνή. Τὰ φιλικὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἔτρεφον διὰ τὸν κύριον Κεργοριέ, καὶ ἡ ἀπερίοριστος εὐγνωμοσύνη, ἣν ὄφειλα αὐτῷ ἀπεδιώκον ἐκ τοῦ πνεύματός μου πάντα ἐρωτικὸν συλλογισμόν· ἐξ ἄλλου ἡ ἀφωότης τῆς ὠραίας νοσοκόμου μου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ ἀλλοίαις ἰδέαις καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὰ αἰσθήματά της.

Εἰς καὶ μόνος σπινθήρ, ἀναφθείς, ἤρκεσεν ὅπως διαφωτίσῃ τὰ βῆθη τῆς καρδιάς μας. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ἡγάπων ἔμμανῶς τὴν κυρίαν Κεργοριέ καὶ ἀντηγαπώμην πρὸ αὐτῆς.

Συνελθὼν ἐκ τῆς διανοητικῆς ταραχῆς, ἐν ἣ εὐρισκόμην, ἤρχιζα νὰ σκέπτομαι περὶ τῆς μελλούσης διαγωγῆς μου κατόπιν τῶν διατρεζάντων. Ἐνοῶν δὲ ὅποιον ἠθελεν εἶσθαι τὸ μέγεθος τῆς ἀγνωμοσύνης μου, εἰς παρέτεινον ἐπὶ πλέον τὴν ἐν τῇ ἐπαύλει διαμονὴν μου, ἀπεφάσισα μετὰ μακρὰν σκέψιν νὰ ἀναχωρήσω τὴν ἐπαύριον.

Ἄναμετρῶν τὴν ὄντως γενναίαν ταύτην ἀπόφασίν μου, ἠσθάνομην ἐνδομύχως εὐχαρίστησιν καὶ κατέστην ἐντελῶς γαλήνιος. Καθ' ἣν στιγμήν δὲ συνέχαιρον ἑμαυτὸν ἐπὶ τῇ ἐπελευθέρωσίν μου εὐγενεῖ ταύτῃ ἰδέᾳ, συνήντησα τὸν κύριον Κεργοριέ, εἰς ὃν ἀνήγγειλον τὸν σκοπὸν μου. Οὗτος εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο συνεκινήθη καὶ προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ ματαιώσῃ τὸ σχέδιόν μου, ἐγὼ ὁμῶς ἔμεινα ἀνένδοτος εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Βλέπων δὲ οὗτος τὴν ἐπιμονὴν μου, μὲ παρεκάλεσε νὰ παρατείνω τὴν διαμονὴν μου ἐν τῇ ἐπαύλει ἐπὶ μίαν ἔτι τοῦλάχιστον ἑβδομάδα· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν παράκλησίν του ταύτην ἀντέστην. Ἐπὶ τέλους μὲ ἰκέτευσεν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἀναβάλω διὰ τὴν μεθ' ἐπομένην τὴν ἀναχώρησίν μου, ἵνα τὸν συνοδεύσω εἰς τὴν θήραν ἀγριοχοίρου, εἰς ἣν, ὡς μοι ἔλεγεν, ἔμελλε νὰ μεταβῆ τὴν ἐπαύριον. Κατ' ἀρχὰς ἀντέστην καὶ εἰς τοῦτο, σκεφθεὶς ὁμῶς κατόπιν, ὅτι ἡ μέχρις ἐσχάτων ἐπιμονή μου ἤθελε λυπήσει τὸν κύριον Κεργοριέ, συγκατένευσα νὰ παραμείνω.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἐπανεῖδον τὴν κυρίαν Κεργοριέ. Ἡ ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς καὶ ὠχρᾶς αὐτῆς μορφῆς ἀπεικονιζομένη μεγαλῆχολία, καθίστα αὐτὴν ἔτι ὠραιότεραν. Ἡσθάνομην τὸ ἐν ἐμοὶ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος ἐκλείπον, καὶ ἐν ταῖς μυχοῖς τῆς καρδιάς μου, ἄρρητον εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχον δώσει ὅπως παραμείνω πλησίον των καὶ τὴν ἐπαύριον. Ὁ κύριος Κεργοριέ διηγήθη τῇ συζύγῳ του τὴν μεταξὺ ἡμῶν συζήτησιν καὶ τὴν συνκίνησίν μου, παραπονούμενος διὰ τὴν ἐπιμονὴν, ἣν ἔδειξεν ὅπως ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἰκίσκον μου, ἔνθα οὐδεὶς μὲ ἀνέμενεν.

— Ἄ! ἀπορῶ πῶς τὸ κατώρθωσα,

ἀνέκραξε, νὰ τὸν πείσω, ὅπως παρκαμείνη μίαν ἔτι ἡμέραν. Πολὺ δίκαιον ἔχουσι, προσέθεσεν εἰρωνικῶς πῶς, οἱ λέγοντες, ὅτι πάντοτε πράττει τις τὸ καλὸν εἰς ἀχαρίστους.

«Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ὁ κύριος Κεργοριέ, ἡ σύζυγός του, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπέφευγε τὰ βλέμματά μου, προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ἡδουπαθεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς, ἐν οἷς ἀντηγάζεν ἔκφρασις χαρᾶς μειγμένης μετὰ θλίψεως.

— Ὁ ἐνταῦθα βίος μας δὲν εἶναι λίαν εὐάρεστος, εἶπε, διὰ τὸν μὴ ἀγαπῶντα τὴν ἐξοχὴν, πιστεύω δέ, ὅτι ὁ κύριος στενοχωρεῖται ἐνταῦθα.

— Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ δὲν θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, προσέθεσεν ὁ κύριος Κεργοριέ. Ἡ νεότης οὐδαμῶς εὐχαριστεῖται.

«Πικρὸν μειδιάμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων μου, περιωρίσθην δὲ νὰ τῷ ἀπαντήσω, ὅτι ἐσυκοφάντει τὴν νεότητα, ὅπερ μὲ ἐξέπληττε, διότι ὁ τὸσον καλός, ὁ τὸσον ἐπιεικὴς κύριος Κεργοριέ συγκατελέγετο, ἴσως, εἰς τὴν χορείαν ἐκείνων, οἵτινες κύπτοντες ὑπὸ τὸ δυσβάστακτον βᾶρος τῶν ἐνιαυτῶν, ποθοῦσι τὴν ἀκμαίαν τῆς νεότητος ἡλικίαν, καὶ ἀρέσκονται εἰς τὸ νὰ τὴν δυσφημῶσι.

«Διεβεβαίωσα ἐν τούτοις αὐτοὺς ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει των διήλθον τὰς εὐτυχιστέρας ἡμέρας τοῦ βίου μου καὶ ὅτι θὰ διετήρουν ἐς αἰὲν ζωηρὰς τὰς ἀνμνήσεις τῆς ἐν τῇ ἐπαύλει Κεργοριέ διαμονῆς μου, καὶ τοῖς ὑπεσχέθην, ὅτι θὰ ἐπανηρόχημῃ ἐνίοτε πλησίον των, ὅπως διέρχωμαι στιγμὰς εὐφροσύνης.

«Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ κυρία Κεργοριέ ἔμεινε μόνη ἐν τῇ αἰθούσῃ, διότι ἐγὼ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς κατήλθομεν εἰς τοὺς σταύλους, ὅπως ἐκλέξωμεν τοὺς κύνες, οὓς ἐμέλλομεν νὰ λάβωμεν μεθ' ἡμῶν τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν θήραν. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μας ὁ κύριος Κεργοριέ μοὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐκδράμωμεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν λίμνην, μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ ἀνέλθω εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπως καλέσω τὴν σύζυγόν του, ἐνῶ οὗτος θὰ ἤτοιμαζε τὸ πλοιάριον. Ὅτε ἔφθασα πρὸ τῆς αἰθούσης, ἤκουσα ἐμμελεῖς φθόγγους κλειδοκυμβάλου, τὴν δὲ κυρίαν Κεργοριέ ᾄδουσαν στροφὰς τινὰς ἐκ τῶν ποιημάτων μου, αἱ προσεπάθει νὰ τονίσῃ αὐτισχεδίως. Πλημμύρα ἀφάτων αἰσθημάτων κατέκλυσε τὸ στήθος μου καὶ ἠδεῖα συγκινήσεις κατέλαβε τὴν καρδίαν μου. Μοὶ ἐφάνη, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτον ἀνωτέρα τοῦ Σιμαρόζα, Βέμπερ καὶ Ροσσίνη. Ἡ μελίρρυτος αὐτῆς φωνὴ ἐξικνεῖτο εἰς τὰ ὠτά μου ὡς τις μελωδία ἀγγέλων, χάρις τῷ ἐγώσμητ' τοῦ ποιητοῦ καὶ τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ λατρευτοῦ.

«Ἐμεινα στιγμὰς τινὰς ἔκθαμβος καὶ ἀπληρωμένος, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν οὐρανίον ἐκείνην μελωδίαν. Εἰσηλθὼν ἠρέμα ἐν τὸς τῆς αἰθούσης· στὰς δὲ ὀπισθεν τῆς θελξικαρδίου αἰοιδῶ, ἀφωτος, ἀκίνητος, καὶ συγκεκριμένος, ὡσφραϊνόμεν τὰ ἐκ τῆς ἐβενίνου κόμης τῆς ἐκχεόμενα μῦρα, ἀπο-

θαυμάζων τὴν θεσπεσίαν καὶ μελίρρυτον αὐτῆς φωνήν. Αἴφνης ὁμως ρίψασα ἐκ τύχης βλέμμα ἐπὶ τίνος κατόπτρου ἀνηρημένου ἀνωθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ εἶδουσά με, ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου.

— Σεῖς ἐδῶ! εἶπε μετὰ βεβιασμένου ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάματος. Πόσον μὲ ἐφοβίσαστε!

«Τῇ ἐξηκόντισα βλέμμα, ἐν ᾧ ἀπεικονίζετο ἡ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη παρηγορημένου ποιητοῦ, ὅστις τὸ πρῶτον ἤδη βλέπει τοὺς στίχους του λαμπρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἐμμελοῦς φωνῆς τοῦ ἰνδάλματός του.

— Α! ἐξακολουθήσατε, ἐξακολουθήσατε, σὰς παρακαλῶ θερμῶς, κυρία, εἶπον αὐτῇ διὰ τρεμούσης φωνῆς. Χάρις εἰς ὑμᾶς, ἀγαπῶ ἤδη τοὺς στίχους μου.

«Ὅποια ὑποκρισία! Καὶ πρὶν τοὺς ἡγάπων, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοὺς ἐλάτρευον.

«Εἰς ἀπάντησιν ἐκείνη ἐμειδίασε καὶ ἤρξατο ἐκ νέου ᾄδουσα στροφὴν τινὰ, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐστράφη πρὸς ἐμὲ μετὰ σπανίας χάριτος. Ἐν τοῖς ὕμνοις δ' αὐτῆς ὀφθαλμοῖς ἐνουπήρχεν ἔκφρασις ἠδαικῆς μελαγχολίας.

— Πολὺ κακῶς, μοὶ προσέθεσεν, ἐξέφρασα τὴν ἐν τοῖς στίχοις σας ἐνουπάρχουσαν μελαγχολίαν, διότι σήμερον αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀδιάθετον. Ἄλλην τινὰ ἡμέραν, ἴσως, ἐπιτύχω τοῦτο κάλλιον.

«Ἄλλην τινὰ ἡμέραν, ἐσκέφθην, ἐνῶ μόλις ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας μόνον ἔμελλον νὰ διαμείνω πλησίον τῆς.

«Ὁ λογισμὸς δὲ οὗτος, εἰσελθὼν ταυτοχρόνως καὶ εἰς τὴν κυρίαν Κεργοριέ, κατέστησε ταύτην σκυθρωπήν. Ἡ φωνὴ τῆς, ἡ καλλονὴ τῆς, ἡ προσεχὴς ἀναχώρησίς μου, ἡ πρόσκαιρος εὐτυχία μου, οἱ φόβοι μου περὶ τοῦ μέλλοντος, ἀπαντα ταῦτα ἐπάλαιον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν ἐμοί. Ἐπὶ τέλους συνελθὼν ἔσπευσα νὰ τῇ ἀπαντήσω μεγαλοφώνως:

— Ἀπεναντίας, ἡ ἐπιτυχία ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀδύνατον, κατ' ἐμέ, νὰ κωτορθώσῃ τις ἐκφραστικώτερον νὰ ψάλλῃ τούτους. Διὰ τρεμούσης δὲ φωνῆς προσέθεσα:

— ὦ Καρολίνα! Καρολίνα! Διατί δὲν μὲ ἐφόνευσον οἱ ἄθλιοι!

«Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξήρχοντο ἐκ τῶν मुखῶν τῆς καρδίας μου, ἐνῶ συγχρόνως πλεῖστοι ὅσοι διαλογισμοὶ ἀνεκυκλῶντο ἐν τῇ διανοίᾳ μου: Ὁ ἔρως, τὸ καθήκον, ἡ οὐράνιος καλλονὴ τῆς Κεργοριέ, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ συζύγου τῆς.

«Καὶ οἱ ἰσχυρότεροι χαρακτῆρες εὐρισκόμενοι ἐν παρομοίᾳ περιστάσει, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος. Ἐν τούτοις ἡ σκέψις, ὅτι ἔμελλον νὰ ἐξαπατήσω τὸν κύριον Κεργοριέ καὶ καταχρασθῶ τῆς ἐμπιστοσύνης του, μὲ ἐτρόμαξε, διότι προησθάνομην, ὅτι αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος ἤθελον μὲ καταστήσει δυστυχῆ.

«Καίτοι δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου μετεβλήθην ἐν πολλοῖς, ἐν τούτοις πάντοτε

ἐξακολουθῶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ διατηρῶ τὰς αὐτὰς ἰδέας.

«Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Κεργοριέ δὲν ἐπασχεν, ὑποθέτω, ὀλιγώτερον ἐμοῦ, διότι οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν ἀναφώνησιν, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχον κάμει.

«Μετ' ὀλίγον ἐγερεθεῖσα τεταραγμένη μὲ ἠρώτησε:

— Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου;
— Σὰς ἀναμένει, τῇ ἀπεκρίθην, παρὰ τὴν λίμνην, διότι ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐκδράμωμεν ἐκεῖ διὰ τῆς λέμβου.

— Καὶ τὴν ὥραν δὲν μοὶ ἐλέγχατε τίποτε;

— Τὸ εἶχον λησμονήσει.
— Ὅποια τρέλλα!

«Ἐλαβε ταχέως τὸν βραχιόνά μου καὶ κατήλθομεν, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωμεν λέξιν.

«Ἀμα τῇ ἐμφανίσει μας, ὁ κύριος Κεργοριέ ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ: «Μὰ τέλος πάντων ἀπεφασίσατε νὰ μὲ κάμετε νὰ ξενοκτιῶσῃ ἐδῶ! Ἐλθετε, δι' ὄνομα Θεοῦ!»

«Ἐπέβημεν τῆς λέμβου τραυλίζοντες φράσεις τινὰς πρὸς δικαιολογίαν μας. Καθεστῆς δὲ ἔλαβον τὰς κώπας καὶ ἤρχισα νὰ κωπηλατῶ, ἐνῶ ὁ κύριος Κεργοριέ τοποθετηθεὶς ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἀνέλαβε τὸν χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου. Ἦτο ἤδη νύξ, νεκρικὴ δὲ πανταχοῦ ἐβασίλευε σιγὴ· ἐκ τοῦ διαστέρου θόλου ἡ ἀργυρόεσσα Ἐκάτη κατωπτρίζετο ἐν τοῖς φωσφορίζουσιν ὕδασι τῆς γαληνιώσης λίμνης, ὡς φιλάρεσκος κόρη. Τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν διέκοπτεν ἐνίοτε τὸ ᾄσμα τῆς καλλικελάδου ἀηδόνας καὶ τινες ἀστειότητες τοῦ κυρίου Κεργοριέ. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, προσορμήσαντες τὴν λέμβον, ἀπέβημεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀνήλθομεν ἐπὶ τῆς ἐπαύλεως.

«Τὴν ἐπιούσαν, ἐγερεθέντες ἅμα τῇ ἡοῖ, μετέβημεν εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος πρὸς συνάντησιν τῶν ἐπιλοιπίων θηρευτῶν. Ἀρξαμένου τοῦ κυνηγίου, ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ φωνεῖω ἐγὼ αὐτὸς τὸν ἀνιχνευόμενον ἀγριόχοιρον. Εἰρήσθω δὲ ἐν παρόδῳ, ὅτι τοῦτο ἦν ὅλως τυχαῖον, διότι τὸ ἐπιζητούμενον θήραμα ἔστη πρὸ τοῦ στομίου τοῦ ὄπλου μου. Τὴν ἐπομένην, ἐνῶ ἐνησχολούμην μὲ ἀγλοῦσθαι καρδίαν εἰς τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, εἰσελθὼν αἴφνης ἐν τῷ δωματίῳ ὁ κύριος Κεργοριέ, μοὶ λέγει:

— Ὅθ' σὰς παρακαλέσω νὰ μοὶ παρέξῃτε μίαν ἐκδούλευσιν.

— Εὐχαρίστως, κύριε Κεργοριέ, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, τῷ ἀπῆντ.σα.

— Ἐξ ὀλοκλήρου;

— Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται;

— Νὰ διακόψῃτε τὰς προετοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

— Ἀλλὰ διατί;

— Διότι πρέπει νὰ διαμείνητε ἐπὶ τινὰ εἰσέτι χρόνον ἐνταῦθα.

— Ἀλλὰ...

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ἀλλὰ. Μοὶ ὑπεσχέθητε ὅτι τίθεσθε εἰς τὰς διαταγὰς μου καὶ συνεπῶς ὀφείλετε νὰ μείνητε, ἀλλῶς τε σημειώσατε ὅτι εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη, διότι πρὸ ὀλίγου ἔλαβον δύο ἐπιστολάς· διὰ τῆς μιᾶς μοὶ ἀγγέλλεται ἡ ἐνταῦθα ἀφιξίς φίλης τινὸς τῆς συζύγου μου, σκο-

πούσης νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς ἐν τῇ ἐπαύλει, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας προσκαλοῦμαι εἰς Ρέννας, ἔνθα πρόκειται νὰ συζητηθῇ ὑπόθεσις μου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἡ δὲ παρουσία μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως εἶναι ἀπαραίτητος. Μὴ ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ ἀφήσω κατὰ μόνας αὐτὰς τὰς κυρίας, διότι εἰξεύρω ὅτι ὅταν τύχη νὰ συναντηθῶσι παίρνουν τὰ μυαλά των ἄερα καὶ τρέχουσι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σὰς πρὸς ἀλλήλους νὰ μοὶ παρέξῃτε τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐκδούλευσιν, νεαρέ μου φίλε, μένοντες ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θέλετε μετανοήσῃ ἐκ τούτου, διότι πλησίον τόσῳ καλῶν κυριῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στενοχωρηθῇ τις. Ἄλλως τε θὰ προσπαθῶσω νὰ ἐπανέλθω τάχιστα ἵνα σὰς ἀπαλλάξω τοῦ βάρους τούτου.

»Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐξεπλάγην ποσῶς ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ὁ κύριος Κεργοριέ μὲ παρέπεισεν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ παρατείνω τὴν ἐν τῇ ἐπαύλει διαμονὴν μου, ἐννοῶν πλέον, ὅτι πᾶν ὅ,τι μοὶ ἔλεγεν ὑπερορεῦετο αὐτῷ ὑπὸ εἰλικρινείας, ἧτις ἦτο κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἰδιορρήμου αὐτοῦ χαρακτήρος. Ἐπόρου ὅμως διὰ τὴν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην, ἧς μὲ ἔκρινεν ἄξιον, καθιστῶν, κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, κηδεμόνα καὶ σύντροφον τῆς συζύγου του, ἐμέ, τὸν εἰκοσαετῆ καὶ ἀγνωστον τέως νεανίαν. Ἄλλ' ὁ κύριος Κεργοριέ ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, αἵτινες, ἐκ τῶν ἰδίων κρίνοντες τὰ ἀλλότρια, οὐδέποτε ὑποπεύονται τὸ κακόν, οὐδὲ εἶνε δυνατὸν νὰ πεισθῶσι περὶ τοῦ ἐναντίου, εἰμὴ μόνον διὰ τῶν πραγμάτων. Ἄλλως τε ἀνέμενε παρ' ἐμοῦ, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν εὐεργεσιῶν, ἧς κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐπαύλει διαμονὴν μου μοὶ παρεῖξε, διαγωγὴν ἔντιμον καὶ συμπεριφορὰν εὐγενῆ καὶ ἀνωτέραν πάσης ὑπονοίας. Ὅλα ταῦτα κατεδείκνουν ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἐμπνέετο μὲν ὑπὸ τῶν ἀγαθωτέρων αἰσθημάτων, δὲν εἶχεν ὅμως πολλὴν πείραν τοῦ κόσμου.

»Κατ' ἀρχὰς ἐπρόβαλον δυσκολίας τινὰς. Ἄλλ' ὁ κύριος Κεργοριέ τοσοῦτον ἐπέμεινε, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀποδεχθῇ τὴν παρὰ κλησίν του, ὑπείκων δὴθεν εἰς τὴν ἐπιμονὴν του, ἐνῶ ἀπεναντίας ἱκανοποιοῦν κυρίως τὸν ἐγωϊσμὸν μου.

»Ὅταν ἡ κυρία Κεργοριέ ἔμαθεν ὅτι ἔμελλον κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της νὰ διαμείνω ἐν τῇ ἐπαύλει, ἐταράχθη σφόδρα, καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ προσφέρῃ ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις, δι' ὧν ἤθελεν, ἴσως, νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς ὑποσχέσεώς μου. Τοῦτο ἐννοήσας, συνήνωσα πάσας τὰς δυνάμεις μου ὅπως παραστῶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γαλήνιος· ἔδωκα δὲ αὐτῇ, διὰ φράσεων διφορούμενων, νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῇ, οὐδὲ νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς διαγωγῆς, ἣν ὤφειλιν νὰ τηρήσῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της.

»Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ὁ κύριος Κεργοριέ ἀνεχώρησεν εἰς Ρέννας, ἔνθα ἠναγκάσθη, νὰ παραμείνῃ ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους μῆνας, ἕνεκα προσκομμάτων παρεμβληθέντων

κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεώς του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διήλθον ἐν τῇ ἐπαύλει ἡμέρας εὐτυχεῖς, καθ' ἧς ἐγεύθημεν, οὐχὶ τὴν ματαιὰν καὶ περιπαθῆ ἡδονὴν, τῆς ὁποίας φαντασιώδεις ἀφηγήσεις ἀναγινώσκωμεν ἐν ταῖς μυθιστορήμασιν, ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ ἐκείνην εὐδαιμονίαν, ἣν αἰσθάνονται εὐγενεῖς καρδίαι ἀνταγαπώμεναι καὶ ζῶσαι ἐν ἀκρᾷ γαλήνῃ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος.

»Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἔρωσ μου ἦτο ἀγνόητος καὶ ἀνευ παραφορῶν. Κατ' ἀρχὰς ἀμφότεροι ἐνδομύχως ἠσθανόμεθα ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ κυρίου Κεργοριέ, ναι μὲν παρεῖχεν ἡμῖν περισσοτέραν ἐλευθερίαν, μὰς ἐπέβαλλεν ὅμως ἀνώτερα καθήκοντα· καὶ ἡ ἰδέα αὕτη μὰς καθίστα σοβαροῦς μέχρι ψυχρότητος. Ἐνισχυθεῖσαι ὅμως κατόπιν αἱ δυνάμεις μας ὑπ' ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀφιξείας τῆς ἀναμενομένης φίλης τῆς κυρίας Κεργοριέ, ἧτις ἦτο πνευματώδης καὶ χαριεσσα κόρη, ἐθέρμανον τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ψυχρότητα μας καὶ μὰς ἐπέτρεπον νὰ ἐπωφελοῦμεθα τῆς εὐκαιρίας, ἧτις προυναιάζετο ἐκ τῆς ἐλευθερίας τῆς θέσεώς μας.

»Οὐδέποτε ὁ χρόνος ὑπῆρξε βραχύτερος δι' ἐμέ, οὐδέποτε ἀπῆλαυσα πλειότερας εὐημερίας καὶ ἀγνωτέρων τέρψεων.

»Ὅτε μὲν ἐποιοῦμεν ἐκδρομὰς ἐπ' ἐλαφροῦ ὄχηματος εἰς τὰ γραφικώτατα περὶχωρα τοῦ Κεμπερλέ, εἰς τὴν νέαν ταύτην Ἀρκαδίαν, ὡς ἀποκαλεῖ τὴν Βρετάνην ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρος, ὅτε δὲ εἰς τὴν λίμνην διὰ τῆς λέμβου, κατερχόμενοι μέχρι τῆς θαλάσσης, ἐξ ἧς ἀνηρχόμεθα τὴν ἐσπέραν, ὠθοῦμενοι ὑπὸ τῆς παλιρροίας, ἐν μέσῳ τῆς βασιλευούσης νημερίας καὶ τῆς πνεύσεως νυκτερινῆς αὐρας. Ἄλλοτε πάλιν γευματίζομεν ἀπλοικώτατα ἐν μέσῳ τῆς ἀνθηρᾶς χλόης, πλησίον κρυσταλλώδους ρυακίου καὶ ὑπὸ βαθύσκιον καὶ εὐώδη φιλύραν. Ἐκεῖ ἡ κυρία Κεργοριέ κατήρχετο ἐνίοτε μετὰ τῆς φίλης της καὶ συνῆγον ἀργυραυγεῖς ὄχθης χάλικας καὶ ἔπαιζον μὲ κόμην ἐπιχαρίτως κυμαινομένην ὑπὸ τῆς ἀποπνεύσεως ζεφυριτίδος, προσπαθοῦσαι νὰ συλλαβῶσι τὸ φεῦγον νῆμα. Ἐκεῖ δὲ πολλάκις ἀφιέμην ἀσυνειδήτως εἰς τὴν ὀλισθηρὸν ροῦν τῶν ρεμβασμῶν, ἀφ' ὧν μὲ ἀπέσπα τὸ ἐμμελὲς ἄσμα τῆς φιλερήμου ἀηδόνας, ὑποστενούσης ἐν ταῖς φυλλώμασιν ὑψηλῆς λευκῆς. Πολλάκις δὲ γελῶντες καὶ ἀσθμαίνοντες ἐτρέχομεν καὶ οἱ τρεῖς διὰ μέσου ἑρεικῶν, ἀνερχόμεθα ἐπὶ γηλόφων καὶ κατηρχόμεθα ἐντὸς ἀποκρήμων φαράγγων, ὅπως θαυμάσωμεν τὰ κυλιόμενα καὶ ἐπαφρίζοντα ρεύματα τῶν χειμάρρων. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν, ὁ βίος μας ἦτο ἀληθὲς εἰδύλλιον.

»Ἄλλὰ, δυστυχῶς, ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐσήμανεν ἤδη. Ἡ δεσποινὶς Στεφανία Δ**, ἡ φίλη τῆς κυρίας Κεργοριέ, ἡ φιλόגעλος καὶ καλοκάγαθος κόρη, ἡ τοσοῦτον ζωογονήσασα τὸν βίον μας ἀνεχώρησεν. Ἀπερχόμενα δὲ προσέλαβε μεθ' ἐαυτῆς τὴν φαίδροτῆτά μας καὶ τὴν φιλικὴν αὐτῆς παρουσίαν, ἧτις ἀνεχαίτιζε πᾶσαν παραφορὰν τοῦ ἔρωτος ἡμῶν.

»Ὁ κύριος Κεργοριέ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναγγεῖλαι τὴν ἐπάνοδόν του. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ τὸ σῆθηδες αὐτῷ, πολὺ σπανίως ἔγραφεν, ἀνεμένομεν, ἀνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεώς του, νὰ τὸν ἐπανιδῶμεν ἀφικνούμενον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

»Ὅφειλω πρὸς τούτοις νὰ προσθέσω, ὅτι ἕνεκα τῆς ἀπομονώσεώς μας ἀπολέσαμεν καὶ τὴν νεανικὴν μας ζωηρότητα, καταληφθέντες, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ χανόσεως, οὐχί, διότι δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διασκεδάσωμεν μόνοι, ἀλλὰ διότι ἡ ἀναχώρησις τῆς δεσποινίδος Στεφανίας μὰς προῆγγεῖλε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν καὶ ἐμοῦ καὶ συνεπῶς τὴν ἐντελῆ ἐξαφάνισιν τῆς εὐτυχίας μας.

»Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἀνθρώπινος χαρακτήρ. Οἱ φόβοι περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκμηδενίζουσι σχεδὸν πάντοτε τὴν ἐνεστῶσαν εὐδαιμονίαν.

»Ἐσπέρην τινὰ ἐκαθήμεθα ἐν τῇ λόχμῃ τῇ εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βεβαρυνμένη καὶ ὁ οὐρανὸς νεφελώδης. Ἐμένομεν ἐκεῖ σιωπηλοὶ καὶ περιλῆποι. Ἐντὸς τῶν χειρῶν μου εἶχον λάθει ἀσυνειδήτως, σχεδὸν εἰπεῖν, τὴν λεπτοφυῆ χεῖρα τῆς κυρίας Κεργοριέ καὶ ἔθλιβον ταύτην ἡδέως. Αὕτη οὐδὸλως ἀντίστατο εἰς τούτο, ἡ μᾶλλον ἐφαίνετο κάπως ἀρεσκομένη. Ἐμακάριζον ἐμνατὸν καὶ ἠύχονην νὰ παρετεινέτο ἡ ἀνεκφραστος ἐκείνη εὐδαιμονία μου ἐς αἶψα, ὅτε αἴφνης ἐγεγρεῖτο ἡ κυρία Κεργοριέ ἠθέλησε νὰ ἀποσυρθῇ. Δὲν τὴν ἀφῆκα ὅμως νὰ κινηθῇ καὶ τὴν ἠνάγκασα νὰ καθεσθῇ ἐκ νέου.

»Τότε αὕτη ἐρυθρίασασα ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— ὦ! πόσον εἶναι κακὸν νὰ ἀπατᾷ μία γυνὴ τὸν σύζυγόν της, ἐτραυλίσειν, ὀλολύζουσα.

— Φεῦ! Καρολίνα, τῇ ἀπεκρίθην, ἡ νεότης μας καὶ ἡ ἀγνότης τοῦ ἔρωτός μας μὰς ἐξίλεουσιν.

»Ἡ κυρία Κεργοριέ ὕψωσε τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς εἰ ἐζήτηε συγγνώμην παρὰ τοῦ Πλάστου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἔθλιψα τρυφερῶς ἐπὶ τοῦ στήθους μου· μόλις δὲ ἤνοιγον τὰ χεῖλη μου ὅπως εἶπω αὐτῇ παρήγορόν τινα φράσιν, ἠκούσθη αἴφνης θόρυβος σειομένων φυλλωμάτων.

— Ἡ μᾶλλον, ἡ ἀπερισκεψία μου θὰ σὰς ἐξιλέωνεν, εἶπε φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀπειλητικὴ.

»Στρέψαντες μετὰ τρόμου τὴν κεφαλὴν μας, εἶδομεν βήματά τινα μακρὰν ἡμῶν ἰστάμενον τὸν κύριον Κεργοριέ, πελιδνὸν καὶ ἀκίνητον. Διὰ ταχείας κινήσεως ἠγέρθημεν ἀμφότεροι, ἐκείνη μὲν τρέμουσα καὶ συγκεχυμένη, ἐγὼ δὲ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος καὶ σοβαρός.

— Σὰς ἐζήτητον, προσέθεσεν ὁ κύριος Κεργοριέ μετὰ πικρίας, ἀλλὰ δὲν εἶχον προῖδει ποσῶς, ὅτι ἡ παρουσία μου θὰ σὰς ἐτάρασσε τοσοῦτον τοὺς κύκλους. Αἰτῶ μυριάκις συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν ταύτην παρ' ὑμῶν, ἀξιότιμε κύριε ! ! ,

ὅστις χρᾶσθε τόσο εὐγενῶς τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς φιλοξενίας, ἢ ὅσον παρέχουσιν. Ὑμεῖς δέ, ἡ ἐκπληροῦσα τόσο εὐσυνειδήτως τὰ συζυγικά σας καθήκοντα, καλῆ μου δέσποινα, μὴ ταράττεσθε ποσῶς.

— Κύριε Κεργοριέ, τῷ εἶπον, διακόπτων αὐτόν, μετὰ θάρρους καὶ ξηρᾶς φωνῆς, πρὸς Θεοῦ! ἐὰν θέλετε νὰ κάμητε χρῆσιν τοῦ δικαίου σας, μὴ πράξτε τοῦτο ἐνώπιον τῆς κυρίας Κεργοριέ, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἀνεχθῶ. Πρὸς ἐμὲ ἀπευθύνετε ὅλους τοὺς ὀνειδισμοὺς καὶ σαρκασμοὺς ὑμῶν, διότι εἶμαι ἄξιος τούτων, ἀλλὰ σὰς ἱκετεύω, ἀφήσατε πρότερον ν' ἀποσυρθῆ ἡ σύζυγός σας.

— Ἔστω, ἀπάντησεν ὁ κύριος Κεργοριέ, μετὰ τῆς αὐτῆς πικρίας, δύνασθε νὰ ἀπέλθῃτε. . . . σύζυγέ μου. . . . ἀλλὰ προηγουμένως σπουγγίσατε τὰ δάκρυά σας καὶ ἐστὲ ἡρεμωτέρα, διότι δὲν θέλω νὰ ἐννοήσωσιν οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει, ὅτι συμβαίνουν ἐνταῦθα. . . .

» Διακοπὴς δὲ ἐπὶ δευτερόλεπτον, συνεπλήρωσεν οὕτως τὴν φράσιν του :

— Ἀτιμίαι!

» Ἡ κυρία Κεργοριέ, ἀκούσασα τὴν λέξιν ταύτην ἤγειρε μετὰ ζωηρότητος τὴν κεκλιμένην αὐτῆς κεφαλὴν καὶ ἐξηκόντισε πρὸς τὸν σύζυγόν της βλέμμα ἐνέχον τοσαύτην ὑπερηφάνειαν καὶ ἄλγος, ὥστε οὗτος καταληφθεὶς ὑπ' ὀρατῆς συγκινήσεως προσέθεσε :

— Μετὰ τινος στιγμᾶς θὰ ἐπκνιδωθῶμεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

» Ἡ σύζυγός του ἀπεμακρύνθη.

— Τώρα δύο λέξεις πρὸς ὑμᾶς, κύριε, μοι εἶπε μετὰ στιγμὴν σκέψεως. Δὲν θὰ ἐξετάσω ποσῶς πῶς ἐννοεῖτε ὑμεῖς τὴν λέξιν φιλίαν, ἢ μᾶλλον εὐγνωμοσύνην, σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ ἀπαντήσητε κατηγορηματικῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποῖαν θὰ σὰς ἀπευθύνω. Λάβετε ὅμως προηγουμένως ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι σπουδαιολογῶ. . . . Τί θὰ ἐκάνετε, σεῖς ἐὰν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου ;

» Τοσοῦτον ἐσυγχίσθη ὑπὸ τῆς παρὰ δόξου καὶ ἀποτόμου ἐκείνης ἐρωτήσεώς του, ὥστε πρὸς στιγμὴν τὸν ἐθεώρησα μὲ ἀπλανὲς βλέμμα, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῶ. Οὗτος ὅμως ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

» Τέλος, τῷ ἀπεκρίθη μετὰ σοβαρότητος, ἢ θὰ ἐζήτησαν ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ὄπλων, ἢ θὰ ἀπῆλθον ἄλλο τι καταλληλότερον εἰς ταύτην τὴν περίστασιν.

— Ὅποιον, κύριε ;

— Τὴν ἀναχώρησιν ἐκείνου, ὅστις θὰ μὲ εἶχε προσβάλλει, μετὰ τῆς διαβεβαιώσεώς του, ὅτι δὲν θὰ ἀπεπειράτο εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐπκνιδῆ. . . ἐκείνην ἢ ἡγάπα.

» Τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν μου ἐπρόφερα, δὲν εἰζέρω τίνος ἔνεκα, χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Ὡστε θὰ ἐξηκριεῖσθε εἰς τὴν φιλικὴν ταύτην λύσιν, μὲ εἶπε σύνοφρος καὶ ζητῶν δὲ ἐμβαθύνῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ταῖς λογισμῶς μου. Πιστεῦτε λοιπόν, κύριε, εἰλικρινῶς. . . . τιμίως, ὅτι τὸ ἐγκλημα τοῦτο δὲν θὰ ἀπῆται μεγαλειότερον τι ;

— Ἀφοῦ, κύριε, ἀρέσκεσθε νὰ ὀνομά-

ζήτε τοῦτο ἐγκλημα, ἀναγκάζομαι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι οὐδέποτε αἱ μετὰ τῆς κυρίας Κεργοριέ σχέσεις μου ἐνεῖχον τὶ τὸ ἀθέμιτον καὶ ἐγκληματικόν, οὐδέποτε, κύριε, ἀκούσατέ με καλῶς. Παρατηρήσατέ με κατὰ πρόσωπον καὶ θὰ ἰδῆτε ἐπ' αὐτοῦ τὴν εἰλικρινειαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς ὁμολογίας μου. Ἦδη, κύριε, τίθεμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ἀποφασίσατε. . . .

» Λέγων τὰ ἀνωτέρω ἠσθάνθη ἑμαυτὸν ἐμψυχούμενον ὑπὸ ἀπειρηάπτου θάρρους. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ εἰλικρινεία τῶν λεγόμενων μου ἀνεγινώσκετο ἐπὶ τοῦ μετώπου μου. Ὁ κύριος Κεργοριέ ἐξηκολούθει νὰ μὲ παρατηρῆ ἐν σιγῇ.

— Ἡ κυρία Κεργοριέ ἀνησυχεῖ καὶ μὰς ἀναμένει, εἶπον αὐτῷ, μετ' ὀρατῆς ἀνυπομονησίας. Εἶπατε, τί ἀποφασίζετε !

— Ἀποφασίζω, ἀπεκρίνατο τέλος ἐν ἄκρῃ ἡρεμίᾳ καὶ βραδύτητι, νὰ ἀναχωρήσητε μετὰ δύο ἡμέρας ὄχι πρότερον, διότι δὲν θέλω ἡ αἰφνιδία ἀπομάκρυνσίς σας νὰ ἐμβάλῃ εἰς ὑποψίας τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει. Ὅα μοὶ ὀρκισθῆτε δὲ ἐπὶ τῆς τιμῆς σας. . . ἐπὶ τῆς τιμῆς σας, ὅτι ἀφοῦ ἀπομακρυνθῆτε τῆς ἐπαύλεως δὲν θὰ ἐπιχειρήσητε πλέον νὰ ἐπανιδῆτε τὴν κυρίαν Κεργοριέ, καὶ ὅτι ἐὰν ἐκ τύχης συναντήσητε ταύτην ποτέ, θὰ τὴν ἀποφύγητε πάραυτα.

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι, κύριε, εἶπον αὐτῷ διὰ ξηρᾶς φωνῆς.

— Ὡστε βασιζομαι πλέον ἐπὶ τῆς τιμῆς σας. . . . Οὐχ ἦττον σημειώσατε, κύριε, ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ ὅρκου ἦθελεν ἐπιφέρει μετὰξὺ ἡμῶν μονομαχίαν μέχρι θανάτου.

— Ἄ ! προσέξατε, ὑπέλαβον αὐτῷ, ὄχι ἀπειλάς, διότι ἀνακαλῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Τότε τὰς ἀποσύρω, εἶπε μετ' εὐγενείας.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Ἦδη πλέον δύναμαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἀποδεχθῆτε τὰ βαθύτατα καὶ εἰλικρινῆ συλλυπητήριά μου, διὰ τὴν θλίψιν, τὴν ὁποῖαν σὰς ἐπροξένησα. Ἐλπίζω δὲ ὅτι ἡμέραν τινὰ θῆλετε ἀναγνωρίσει, ὅτι δὲν εἶμαι ὄλως ἀνάξιος τῆς ὑποληψεῶς σας, καὶ ὅτι ἐὰν ἐφέρθη ἀνὰξιοπρεπῶς, τὸ ἐπράξα ἀσυνειδήτως, ὠθούμενος ὑπ' ἀκατασχέτου δυνάμεως, ἢ ἐξ οἰκείας βουλήσεως.

» Ἀνῆλθομεν εἰς τὴν αἰθούσαν. Ἡ ἀγωνία ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας Κεργοριέ. Ὁ σύζυγός της μοὶ ἐπρότεινε μετ' ἀνηκούστου ψυχραιμίας νὰ παίξωμεν ἐν πικέτον. Ἀπεδέχθη τοῦτο. Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ὑπῆρξε δι' ἐμὲ φοβερὸν μακρῦριον. Εὐτυχῶς θέσαντες τέρμα ταχέως εἰς τὸ πικινιδίόν μας, μετέβημεν εἰς τὰ δωμάτιά μας ὅπως κατακλιθῶμεν.

» Τὴν ἐπικύριον ὁ ξενίζων με μὲ παρεκάλει ὅπως τὸν συνοδεύσω παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ του, ἐνθὰ ἐμελλε νὰ μεταβῆ τὴν πρωίαν.

» Ὅποιος ἰδιόρρυθμος χαρακτήρ ἐξηκολούθει νὰ φέρηται πρὸς ἐμὲ, ὡς καὶ πρότερον, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀβρότητος, καὶ τῆς αὐτῆς εὐγενείας. Κατεβασάνηζον ἑμαυτὸν ὅπως ἐξίχνιασα τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο μυστήριον, ὅτε αἰφνης ἤρξατο νὰ μοὶ ὀμο-

λογῆ ἐντέχνως ὅτι εἶχε κάλλιστα ἐκτιμήσει τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτήρος, ἢ εἶχον ἀντιτάξει κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἕνα μὴ παρασυρθῶ ὑπὸ πάθους τοσοῦτον σφοδροῦ. Ἀναμφιβόλως, ἡ κυρία Κεργοριέ τὸν εἶχε πείσει περὶ τῆς ἀγνότητος τῶν σχέσεών μας. Τοσαύτην εἶχον ἀγαθοσύνην, ὥστε μοὶ ὁμολόγησε σχεδόν, διὰ μεμασσημένων λέξεων, ὅτι ἐθεώρει περισσότερον ἐκυτὸν ἔνοχον παρὰ ἐμὲ, διότι, ἐνῶ ἐγὼ ἀπεπειράθη κατ' ἐπανάληψιν νὰ ἀναχωρήσω, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ ψυχθόντος καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, ἢ ἔτρεπον δι' αὐτόν, ἐκεῖνος παντὶ σθένει προσεπάθησε νὰ μὲ ἐμφοδίση.

» Τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἰσηλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅπως τὸν ἀποχαιρετίσω. Ἡ ἀμηχανία μου ἀπεικονίζετο ἐπὶ τῆς μορφῆς μου. Ἐπάσχον. Οὗτος ἐννοήσας τοῦτο μοὶ ἐσφιγξε ζωηρῶς τὴν χεῖρα. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμελλον νὰ ἐξέλθω τῆς αἰθούσης ἔριψα πέριξ ἐμοῦ βλέμμα, δι' οὗ ἐζήτησαν τὴν κυρίαν Κεργοριέ. Ἐκεῖνος ὡς ἂν εἶχε μκντεύσει τοῦτο ἐμειδίασε καὶ ἀνέκραξε :

— Καρολίνα, ἐλθὲ λοιπὸν νὰ ἀποχαιρετίσης τὸν ταξειδιώτην μας.

» Ἐνόμισα ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κύριος Κεργοριέ ἦτο θεσπέσιόν τι ὄν καὶ ἐπεθύμουν νὰ ριθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὅπως τὸν ἀσπασθῶ.

— Ὡ ! εἰσθε ἀνεκτίμητος φίλος, ἀνέκραξα.

— Καὶ ἀγαθώτατος σύζυγος, προσέθεσε, μειδιών.

» Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Κεργοριέ εἰσῆρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἀγνοῶ τίνος ἔνεκεν, ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἀντιθέτου θύρας. Ἀναμφιβόλως ὅμως ἐξῆλθε, σεβόμενος τὸ ἄλγος τοῦ ὑστάτου μου ἀποχαιρετισμοῦ.

» Ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων του ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ ἴσως θὰ ἐκίνει τὸν γέλωτα πλείστων ὄσων οὐχ ἦττον ἐγὼ τὸν ἐθαύμασα.

— Ὑγίαινε ! ὑγίαινε ! εἶπον τῇ κυρία Κεργοριέ διὰ τρεμούσης φωνῆς ὅτι σὰς ἐνθυμοῦμαι μέχρι τελευταίας μου πνοῆς, θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι ὡς τοὺς ἀγγέλους καὶ θέλω ἀδιακόπως ἱκετεύει τὸν Πλάστην ὅπως διατηρῆ ἐς αἶ ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ σας τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην.

» Δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μοὶ ἀποκριθῆ. μοὶ ἔτεινε μόνον τὴν λεπτοφυῆ αὐτῆς χεῖρα μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων.

» Ἐσφιξα ταύτην ἐν ψυχικῇ συντριβῇ καὶ ἔφυγον κατεσπυσμένως.

» Ἐν τῇ αὐτῇ συνήντησα τὸν κύριον Κεργοριέ, ὅστις ἠθέλησε νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

» Ἀπεμακρύνθημεν τῆς ἐπαύλεως, καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἀνῆλθομεν ἐπὶ τοῦ λοφίσκου τοῦτου, ἔστημεν αἱ δυνάμεις μου μὲ εἶχον ἐγκαταλείψει. Ἐκλαιον. Μοὶ ἔτεινε μίαν ἔτι φερὰν τὴν χεῖρά του. Αἰφνης ὅμως ἀπέσυρε ταύτην ὅπως μοὶ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του. Ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ λιπόθυμος σχεδόν.

— Ὁ χρόνος θὰ σὰς πρηγορήσῃ, νεκρῆ μου φίλε, μοὶ εἶπεν.

— Καθῶς καὶ ἐκείνην, ἐψιθύρισα. . . Ἄ !

ἐὰν ἴδῃτε ποτὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, συγχωρήσατέ την καὶ ἐστὲ πάντοτε ἀγαθὸς εἰς αὐτήν.

— Ὑγίαινε, μοὶ εἶπε.

»Καὶ κατήλθον, λαβόντες ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους.

»Πολλοὶ τῶν φίλων μου, μετὰ τὸ ἀνωτέρω συμβάν, ἰσχυρίζονται ὅτι κατέστην περίλυπος.

»Δέκα διέρρευσα ἔτη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς τοῦτο συνέβη καὶ πλείστα ὅσα μεταβολαὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν βίον μου.

»Κατέγινα ἐπὶ τινα ἔτι χρόνον εἰς τὸ ἄφορον στάδιον τῆς ποιήσεως. Ὅποταν ὁμῶς ὠρίμασεν ἡ κρίσις μου καὶ ἠνόησα πλέον, ὅτι ἐκτὸς τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων, τῶν ὁποίων ἡμοίρουν ὅπως ἐπιτυχῶν εἰς ταύτην, ἐστερούμην καὶ δύο ἀπαραιτήτων προσόντων: τῆς καρτερικῆς καὶ τῆς ἀγυρτείας. Ἐξήτησα δημοσίαν τιμὴν θέσιν, ἣν καὶ ἐπέτυχον. Οὕτω δὲ ἀφῶ εἶδον ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δρέψω φιλολογικὰς δάφνας, κατάρθωσα καὶ ἐξήσφαλιστα τοῦλάχιστον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

»Τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχον δώσει πρὸς τὸν κύριον Κεργοριέ, ἐξετέλεσα κατὰ γράμμα, διότι δὲν εἶχον ἐπαινίδει τὴν Βρετάνην μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ, χάριν τῶν συμφερόντων μου, εἰς Κεμπέρ, ἔνθα ἐγνωρίστημεν καὶ συνεδέθημεν. Σὺς παρεκάλεσα δὲ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἐπανιδῶ τὴν ἔπκυλιν ταύτην, ἣν τόσον ἠγάπησα, καὶ ἐν ἣ βιοῦσιν ἴσως ἐν ἀναπαύσει καὶ ἐν λήθῃ τοῦ παρελθόντος ἡ γυνή, ἣν τόσον ἐλάτρευσα, καὶ ὁ μόνος ἀνὴρ, ὃν θαυμάζω καὶ ἐκτιμῶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Καθ' ἣν στιγμήν ἔθετε τέρμα ὁ συνοδοιπόρος μου εἰς τὴν ἀνωτέρω συκινητικὴν διήγησίν του, ἐξήρχοντο τῆς ἐπαύλεως ἀνὴρ καὶ γυνή μετ' εὐειδοῦς μικρᾶς κόρης, ἐπιχαίροντες ἐνδεδυμένως.

— «Α! ἰδοὺ αὐτοί, ἀνέκραζεν, ἄς ἀπομακρυνθῶμεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν δακρύων, τὸ δὲ στῆθός του ἐζωγκοῦτο βιαίως. Ἠγέρθημεν ὅπως ἀπομακρυνθῶμεν οὗτος ὁμῶς ἔστη ἀφνης ἵνα θεωρήσῃ τὸ προχωροῦν ζεύγος.

— Ἐχει ἐν τέκνον, ἐψύθυσε μελαγχολικῶς. Τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶναι μεγάλη εὐτυχία δι' αὐτήν. Ἦδη πλέον εἶμαι βέβαιος ὅτι με ἐλησμόνησε. . . . Δὲν εἶμαι πλέον δι' αὐτήν λυπηρὰ ἀνάμνησις. . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίσης αἰσθάνομαι ἤδη περισσότερο εὐχαρίστησιν, ἢ θλίψιν, ἐπαναβλέπων ταύτην εὐδαίμονα, διότι ἔχω ἀνακαμμένην τὴν συνειδήσιν μου. . . . «Α! πόσον εἶχε δίκαιον εἰς τῶν ποιητῶν μας, λέγων: Ὁ χρόνος ἔχει δύο πτέρυγας: διὰ τῆς μιᾶς ἀφαρπάζει τὴν εὐτυχίαν μας, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας σφογγίζει τὰ δάκρυά μας.

Ταῦτοχρόνως δὲ μοὶ ἔκαμε νεῦμα νὰ

τὸν ἀκολουθήσω καὶ οὕτω εἰσήλθον εἰς τὴν πρὸς τὸ Κεμπέρ ἄγρουσιν, ἔνθα ἀφίχθέντες, ἀπεχωρίσθημεν.

Δὲν τὸν ἐπικνεῖδον πλέον.

Ἐρ Πάτρας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΒΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Οὐ μόνον εἰς τέρψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἡμετέρων πολυαριθμῶν ἀναγνωστῶν ἀποβλέποντες ἀνέκαθεν ἐμεριμνήσαμεν ἰδιαζόντως, μετὰ τῆς ἀλλῆς ποικίλης μυθιστορικῆς πανδαισίας, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μὴ περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλ' ἐπεκτεινόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ θετικωτέρου πεδίου τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, θέλει ἄμα καὶ διδάσκει, παριστῶν τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν τερπνοτέραν αὐτῆς ἐποψίν.

Ληγοῦσης τὴν 10 τρέχ. τῆς Κομῆσεως Ἀρτέμιδος θέλομεν δημοσιεῦσαι ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς τὸν ΚΟΜΗΤΑ ΛΑΒΕΡΝΥ τὸ λαμπρότατον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Αὐγούστου Μακέ. Οὕτω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δυναστείας τῶν Βαλοᾶ μεταφέρομεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς ἐποχὴν νεωτέραν, ἐπίσης περίεργον καὶ ἐνδιαφέρουσαν τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας: εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Τὸ πλήρες ποικίλων περιπετειῶν δράμα διεξάγεται ἐν τῇ μέσῃ τῆς ἐνδόξης καὶ πολυταράχου ἐκείνης βασιλείας, ἀναδιδάζονται δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ στρατηλαταὶ κλεινοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες διάσημοι καὶ αἰγυναϊκῆς αἰ κυριαρχήσασαι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλαζόνος ἐκείνου ἡγεμόνος καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωταγωνιστῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐπὶ ἓνα περίπου αἰῶνα, ὃν οἱ Γάλλοι ἀπεκάλεσαν ἐκ τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου Αὐγούστος Μακέ θεωρεῖται ἐκ τῶν πρωτίτων Γάλλων μυθιστοριογράφων τῶν παρελθουσῶν δεκαετηρίδων. Ἐγραψε πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ προτίμησιν δὲ ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ἀρκετὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἀρκεὶ ν' ἀναφέρωμεν τὸ πολύκροτον αὐτοῦ μυθιστόρημα, τὴν *Oraiar Γαβριέλλαρ*, ἣ τις, μεταφρασθεῖσα ἄλλοτε, κατέλιπε τόσον ζωηρὰ ἐντυπώσεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργάτης τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, μεθ' οὗ συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ γνωστότατα μυθιστορήματα, ἅτινα φέρουσιν ἀμφοτέρων τὸ ὄνομα.

Αἱ εἰκόνες τοῦ Κομητοῦ Λαβερνύ, ἐχαράχθησαν ἐν Παρισίοις.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

— Θ' ἀπεκήμετε βεβιαίως ἀνγινώσκοντες εἰς τὰς ἐπικρατικὰς ἐφημερίδας:

«Χθὲς ἀτυχῆς συμβάν ἔρριψεν εἰς βαθεῖαν θλίψιν ἔντιμον οἰκογένειαν τῆς πόλεως μας: ὁ κύριος Α* εὗρίσκετο εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ τινος φίλου του, ὅτε, ἐτοιμαζόμενος νὰ πηδήσῃ φράκτιν, ἔλαθε τὸ πυροβόλον του ἐκ τῆς κάννας καὶ ἔπεσεν κεραινοπληκτός κτλ. κτλ.»

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἐμπηγόντων εἰς τὴν κοιλίαν των τὸν μολυβδον ὃν εἶχον προορίσει διὰ τὸ κυνήγιόν των εἶνε τόσον σπουδαῖος, ὥστε ἀπαιτεῖται

καλὴ θέλησις καὶ πίστις ἵνα παραδεχθῆτις ὅτι αἱ ἐφημερίδες χαρακτηρίζουσι λακωνικῶς, ἀπερὶσκεψίαν ἢ ἀνεπιτηδειότητα.

Πιστεῦω ὅτι γνωρίζω μίαν τῶν τοιούτων ἀνεπιτηδειότητων. Ἰδοὺ λοιπόν.

Ὁ Βινάρδ εἶνε κυνηγός, ἐκ τῶν κελῶν. Θὰ εἶνε μετ' ὀλίγον τεσσαρακοντούτης. Ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ εἰς τὰ δάση, φέρει πάντοτε τὴν αὐτὴν στολήν: περισκελίδα ἐκ βελούδου, χωσμένην εἰς τὰς δερματίνους περικνημίδας του, ἐπενδύτην κυκνοῦν μεθ' ὅλας ἐπὶ τοῦ στῆθους, ἐσφιγμένον εἰς τὰ ἰσχία μετ' εἰρητίον διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ τὸ μετὰ ἐπὶ τετράγωνον κωνοειδῆς ἐνφ, ἀπλοῦστατα, εἶνε φαῖός, οἱ μικροὶ πράσινοι ὀφθαλμοὶ του καλύπτονται ὑπὸ ἐρυθρῶν τριχῶν, αἱ παρειαὶ του προέχουσι, τὸ δέρμα του εἶνε κοκκινωπὸν. Ἐπειδὴ τὸ στόμα του εἶνε μικρὸν καὶ τὰ χεῖλη του χονδρά, φαίνεται πάντοτε μορφάζων. Ἀκριβῶς κάτωθεν ἐκάστου ρώθωνος κρέμαται ἀνὰ μίαν δεσμίαν τριχῶν.

Ὁ Βινάρδ εἶνε νυμφευμένος. Ἡ εἰκοσάετις σύζυγός του εἶνε μελαγχροινὴ, ἀνθηρὰ, ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα, μικρὸς διαβολάγγελος. Ὁ Βινάρδ πιστεύει ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

Ἐκάστην κυνηγετικὴν ἐποχὴν, ὁ Βινάρδ προσκαλεῖ φίλον του τινὰ, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὰς κυνηγεσίας του. Ἀπὸ πρωτῆς μέχρι νυκτὸς ὁ προσκεκλημένος ὀφείλει νὰ τὸν ἀκολουθῆ εἰς πεδιάδας, δάση καὶ λόφους, λέγει ὅτι μόνον οἱ ψευδεῖς κυνηγοὶ ἔχουσι κύνας, τὴν προτεραίαν ἐκεῖνος προετοιμάζει τὸ κυνήγιόν του, ἰχνηλατῶν τὰς διόδους, καὶ ὁ προσκεκλημένος κυνηγᾷ τὴν ἐπομένην ἡμέραν!

Ἐσπέρων τινὰ ὁ Βινάρδ ἐξῆλθε διὰ νὰ κάμῃ τὸν γῆρόν του εἰς τὸ δάσος, εἶχε δώσει τὸ ἑσπερινὸν φίλημα εἰς τὴν σύζυγόν του. Ὁ φίλος του, κατὰ σκοπὸν ἐκ τοῦ κυνηγίου, ἐρόγγαζεν.

Ἦτον ἤδη ἐν τῷ δάσει προσεκτικῶς ἀκούων, ὅτε ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα, ἐὰν ἔπαυεν, ἐὰν δὲν διήρκει, θὰ ἦτον ὠραῖον πρᾶγμα. Περιέμενον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κακὸς καιρὸς ἐξηκολούθει ἐπιμένων, ἐχαμήλωσε τὰς παρωτίδας τοῦ σκούφου του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὡς διέκρινε μακρόθεν τὴν οἰκίαν του, τῷ ἐφάνη ὅτι τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Τί ἐσήμαινε τοῦτο;

Ἐσπευσε τὸ βῆμα, καὶ ἀλλάζων δρόμον, ἵνα μὴ ἀκουσθῆ, ἐπήδησε τὸν φράκτιν τοῦ κήπου. Ἐπὶ τῶν φωτισμένων παρακατασμάτων, ἀπεικονίζοντο ὡς Κινεζικαὶ σκιαγραφίαι δύο σκιαί, ἦσαν τῆς κυρίας Βινάρδ καὶ τοῦ φίλου του.

Ὁ Βινάρδ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον,